

30ste zondag door jaar B

Mc. 10, 46-52

Een reden waarom kinderen zo kunnen opgaan in sprookjes en volwassenen in een film of een boek is het feit dat men zich herkent in een bepaald personage. Men gaat als het ware “meespelen”. Ik zou het eens willen doen met het Evangelie van vandaag.

Wie het meeste opvalt in het Evangelie van vandaag is natuurlijk die blinde. Letterlijk zal dat voor de meesten van ons wel niet gelden, maar figuurlijk gebeurt het wel eens dat mensen het niet meer zien zitten in het leven. Dat kan door van alles zijn: ziekte, ruzie, eenzaamheid enzovoort. Net als Bartimeüs doet het mensen afhaken en langs de kant van de weg gaan zitten. Of het kan zijn dat we bepaalde zaken niet willen zien, wat dan weer doet denken aan die parabel van de barmhartige Samaritaan: we lopen ergens met een boog omheen. In de figuurlijke zin van het woord kunt ge van verschillende dingen blind worden: succes, verliefdheid, woede, verdriet enzovoort.

Maar behalve kommer en kwel laat die blinde door zijn aanhoudend geroep gelukkig ook iets zien van het doorzettingsvermogen en incasseringsvermogen wat in een mens schuilgaat. Ooit sprak ik een moeder van in de 80 die pas haar 3de kind had verloren. Ze zei toen: “Ik heb altijd gedacht: als ik dit nog eens moet meemaken kom ik het niet te boven. Maar nu ik ervoor sta weet ik dat ik dit ook wel zal overleven”. Eigenlijk kunt ge daar de woorden van Jezus voor herhalen: haar geloof heeft haar op dat moment gered en ervoor gezorgd dat ze niet langs de kant is gaan zitten wegwijnen.

Op de tweede plaats lijkt ieder van ons waarschijnlijk ook wel eens op die menigte: een groep supporters die zozeer in de ban is van hun ‘idool’ dat ze anderen over het hoofd zien. En dan hoeft het nog geeneens over Jezus of geloofszaken te gaan. In de wereld van de popsterren en het voetbal zien we al dat er heel wat trek- en duwwerk bij komt kijken, zowel letterlijk als figuurlijk. Net als in het Evangelie gaat dat gewoonlijk ten koste van anderen, want dat is nu eenmaal de wet van de natuur: de sterkste overleeft. Als mensen ergens helemaal vol van zijn, dan zit er ook altijd het risico aan vast dat ze fanatiek (en daardoor ook blind) worden, en desnoods over lijken gaan om hun doel te bereiken. De menigte die die bedelaar vandaag toesnauwt dat hij moet zwijgen is eigenlijk een mooi voorbeeld van het gezegde: ‘ieder voor zich en God voor ons allen’.

“Roep hem eens hier”, zegt Jezus tegen de mensen. Dat ene zinnetje laat zien dat God in feite altijd mensen inschakelt en nodig heeft die in Zijn Naam zorg dragen voor degenen die langs de kant van de weg zitten. Het gaat er dan niet alleen om dat die blinde niet struikelt of zijn voet stoot; het gaat er op de eerste plaats om dat hij met de hulp anderen tot bij Jezus geraakt. Ook hierin kunt ge hopelijk iets van uzelf herkennen want het is niet alleen onze roeping om mensen te helpen in hun materiële nood, maar hen tegelijk tot bij Jezus te

brengen. Als we dat niet doen zijn we misschien wel ‘goede mensen’, maar dat maakt ons nog niet tot ‘goede christenen’.

Er is nog één Iemand die we nog niet gehad hebben: Jezus zelf. Nu kunt ge u bij Hem afvragen: is het niet een beetje te pretentief als we ons met Hem gaan vergelijken? Als het goed is niet. Als het goed is zijn er ook momenten dat ge op Hem lijkt, want ieder van ons kan gelukkig ook veel goed doen in zijn of haar leven.

Het Evangelie van vandaag speelt zich af terwijl Jezus opging naar Jeruzalem: een tocht die Hij vastberaden aanvatte, en waar niemand Hem vanaf kon brengen: zelfs Petrus niet want die wordt teruggefloten en zelfs satan genoemd als hij bezwaren maakt. Alleen voor die blinde bedelaar blijft Jezus wél staan. Op dezelfde manier kunt ge, net als Jezus, uw doelen hebben in het leven, maar dat betekent niet dat daarmee plots de rest van de wereld er niet meer toe doet en ge als een olifant in een porseleinkast tewerk kunt gaan.

Nog één ding is daarbij. Jezus vraagt aan die blinde: “Wat wilt ge dat Ik voor u doe?” Ge kunt dan denken: “Wat een onnozele vraag: die man is blind, en Jezus vraagt wat Hij voor hem kan doen”. Maar zo is de vraag niet bedoeld. Juist door dat te vragen worden twee dingen duidelijk: Jezus dringt nooit iets op. Dat moeten wij ook niet doen. Aandringen mag, opdringen niet want dan zorgt ge alleen maar voor een degout. En op de tweede plaats krijgt die man daardoor de kans om zijn leed en verdriet uit te spreken. Ook dat is een eigenschap die belangrijk is om u eigen te maken. Er is een bekend gezegde wat ons leert: oplossen kunnen we zelden, troosten kunnen we vaak, luisteren altijd. Maar daar moet ge u wel in trainen. Amen.

Johan Goris, pastoor